

ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Θ. ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ

Δημοσιεύουμε σήμερα μερικά ακόμη ανέκδοτα απ' τη ζωή του αειμνήστου πρωθυπουργού Θεοφύλου Δεληγιάννη :

Όταν ήρθε για πρώτη φορά στην Αθήνα ο Δεληγιάννης, τα οικονομικά του δεν ήταν και τόσο άνθηρά. Γι' αυτό αποφάσισε, καθώς τον ενομούλευσε ένας φίλος του, να παρουσιάσει στον τότε πρωθυπουργό Κωλέττη, ο οποίος ήταν φίλος του πατέρα του, και να του ζητήσει να τον διορίσει σε καμιά θέση.

Όταν πρωτομήτρα στην αιδουσα άναμνης, διηγείτο άργότερα ο Δεληγιάννης, άναγκάσθηκα να περιμένο πολλή ώρα, μαζί με άλλους, αλλά μολαταυτα δεν μπόρεσα να ιδώ τον Κωλέττη. Την άλλη μέρα ξαναπήγα και έξακολουθούσα να πηγαίνω επί δεκατέντε μέρες, χωρίς να κατορθώσω να τον πλησιάσω. Κ' έπειδι κατ' αυτών τον τρόπον έχανα πολλές ώρες απ' την ημέρα μου, αποφάσισα να παίρνω τα βιβλία μου μαζί μου στο έξιξι, για να χρησιμοποιώ τον καιρό της άναμνης στη μελέτη. Περιέμνε έτοι ένα-δύο μήνες άκόμη, αλλά και πάλιν δεν έγινε δυνατόν να ιδώ τον πρωθυπουργό και να του ζητήσω τό ρουσφέτι.

Σε κάμποσον καιρό, τέλος, κατορθώσα να διορισθώ στο ύπουργείο των Έσωτερικών, τη ένεργεια άκτισου φίλου μου πολιτευομένου. Μιά μέρα ο τμηματάχης μου μ' έστειλε στο σπίτι του Κωλέττη για να μου υπογράψω μερικά έγγραφα.

— Καί ποίος είστε ; με ρώτησε εκείνος μόλις μ' είδε σηκώνοντας τα μάτια του.

— Γιώδς του Πανάγου Δεληγιάννη, τοφ φίλου σας, άποκριθήκε.

— Α, γιώδς του φίλου μου του Πανάγου! Θά σάς προστατέσω λοιπόν.

Καί τό άποτέλεσμα της προστασίας του ήταν... να μου κοινοποιηθί ή απόλυσίς μου μετά πέντε ή-μέρες !...

Ο Δεληγιάννης είχε τη μανία στα Έγγραφα, τά όποία του παρεδίδοντο πρός υπογραφήν, να διορθώνη άκόμη και τά κόμματα και τίς τελείες. Στο παραμικρό σφάλμα που έβρισκε, έκανε παρατηρήσεις στους ύφισταμένους του για την άπροσεξία τους. Ο ίδιος δέ είχε ώραιότατο γραφικό χαρακτήρα, ο όποιος μόλις στα τελευταία χρόνια άλλαξε κάπως.

Ελάττερε τούς άρχαίους δραματικούς συγγραφείς και ποτέ δεν έλειπε από τίς προεμίσεις της Έταιρείας των άρχαίων δραματών, όπου έξακολουθούσε να πηγαίνει ως τα γερατειά του.

Η παροιμιώδης άδρότης του Δεληγιάννη φαινόταν άκόμη κ' από τά έγγραφα της απόλυσεως που έκοινοποιήοντο στους παυμένους εκ της ύπηρεσίας υπαλλήλους. Κυρίως έπέμνε και συστατός σε τακτικά στους τμηματάχης του, να μή λουβούν... να βάξουν τή λέξι «κύριος» πρό του δνόματος του άπολυμένου !...

Όταν εξέλεγή βουλευτής για πρώτη φορά ο Δεληγιάννης, έμνε στην όδδ' Αγγέλου και είχε ύπρηξη του τον πασίγνωστο μετά ταυτα έφημεριοδοτόδη μπάριμα-Παναγιώτη.

Μιά μέρα τον εκάλεσε και τό ελτε:

— Παναγιώτη, σήμερα δεν έχω λεφτά ούτε για φαγητό. Ο μουσός μου ξοδεύτηκε έδω κ' εκεί. Μπορείς να με δανείσης τίποτε ;

Κι' ο μπάριμα-Παναγιώτης έβγαλε απ' τήν τσέπη του κ' έδωσε δανεικά στον κ.Θοδωράκη, όπως συνήθει να τον λέη, τέσσερα άσημενία τάλληρα απ' τίς οικονομίες του !...

τε άρχιζε ή τελετή του γάμου, στην όποία ή ύψη εμφανίζονταν συνδυομένη από άλλες γυναίκες και χορείται. Όταν έθρόνάσε, την ανέβασαν σ' ένα κάρο στολισμένο με λουλουδία και γκιρλάντες, στο όποιο ανέβαιναν μαζί της οι συγγενείς και ή φιληνάδες της, και την οδηγούσαν στο σπίτι του γαμπρού, με μουσική και τραγούδια, προπορευόμεναι των δούλων με δαυλούς άναμμένους. Πίσω έρχόταν ένα δεύτερο στολισμένο κάρο, στο όποιο βρισκόταν ο γαμπρός με τον πύ στενό του φίλο και με τήν μητέρα της νύφης.

Όταν έφταναν στο σπίτι του γαμπρού, οδηγούσαν με τραγούδια τούς νεονύμφους ως τον νυκτικό θάλαμο. Έκει τούς έκλειναν μέσα και έμναν απέξω τραγουδώντας διαρκώς τραγούδια του Ύμνεαιου.

Επί ένα μήνα, όσο δηλαδή διαρκούσε ή σελήνη του μέλιτος, ή Αθηναία ζούσε ξεγνοιασιά κ' εϋτυχισμένη. Έπειτα αναλάμβανε τά καθήκοντά της, τον άργαλειό της, τήν έποπτεία των δούλων και τίς άλλες κατοήρες του νοικοκυριού.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ

ΜΥΘΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ο βλάχος και οι Άγιοι

(Μύθος των Θηβών)

Μιά φορά ένας Σαρακατσάνης, απ' εκείνους που σπανίως κατεβούνε στην πόλι, απ' των βουτών τίς κορυφές, κατέβηκε στην πρωτεύουσα τής επαρχίας και καθώς περνούσε από μία έκκλησία, μπήκε μέσα.

Στην έκκλησία βρισκόταν ατή την ώρα μονάχα ο κλησάρης.

Ο βλάχος άφου πάηκε τον στολισμό και τη μεγαλοπρέπεια τής έκκλησίας, ρώτησε τον κλησάρη, δείχνοντάς του τό Χριστό :

— Ποίος είνε αυτόνος, βρέ ;

— Ο Χριστός ! του απάντησε ο κλησάρης.

— Α... ού Χριστούλης ! Άναφέ του ένα κερσί... Άι! εκείος έκει ποίος είν ;

— Ο Άι Σπυρίδωνας, του λέει ο κλησάρης.

— Μην τού ανάβεις αίτουνο, γιατί ούλο και χειμώνες φέρνει...

Κι' αϊτούνη ή κερσί με τό πιδί στην άργαλιά ποιά είν ;

— Είνε ή Παναγιά, του λέει πάλιν ο κλησάρης.

— Άναφέ της ένα κερσί κ' αϊτής, του λέει ο βλάχος, γιατί γέννησε τό Χριστό που σταυρώθηκε για μάς, Δέ με λές τώρα, αϊτούνος έδω ο καθάλλωρης, ποίος νάνα ;

— Ο Άι Γιωργής, άποκρίνεται ο κλησάρης.

— Α !... αϊτουνο άναφέ του δέκα-έικοσι κερσιά, άναφέ του δσα έχεις, γιατί μόλις έρχεται, πουλάμε τά άρνιά μας...

Η Άμυαλη

(Του Μεσολλογίου)

Μιά χωριάτσια περιέμνε μία νύχτα τό φίλο της. Μά γύρισε ξαφνικά απ' τό άνταρικό χωριό που βρισκόταν ο άνδρας της. Τότε ή χωριάτσια άρχισε να τραγουδά, σαν άκουσε τό φίλο της έξω από τό σπίτι :

Ποντικά, τί ροκακίζεις
Τι βροντάς, τί τραγουδεις.
Δέν άκούε, μωρέ, τό γάτο
Πού σπυτάρει πάνω-κάτω ;
Βάλ' στα σκέλια τήν σουρά σου
Κι' έσε τρέβα στη δουλειά σου !...

Οι Κεουράροι κ' ή γρηά (Των Γαργαλιάνων)

Στους Γαργαλιάνους είχαν βγή μία φορά, στα πάλαι τά χρόνια, πειρατά για ν' άρπάξουνε γυναίκες και παιδιά, σ' ένα πανηγύρι που γινόταν εκεί. Είχαν βγή κορυά και είχαν άνακατευτή, χωρίς να τους μισοτήη κανείς, με τον κομπο τό πανηγύριού. Έλαβαν μέρος μάλιστα και στον χορό περιμένοντας να νυχτώση για να ριχτούν κατά των πανηγυριστών.

Μιά γρηά διωσε τούς κατάλαβε και θέλοντας να είδοποίηση και τούς άλλους, πάστηκε πρώτ ή στο χορό.

Οι χωριανοί της άμα είδαν πώς θέλει να χορεύη, άρχισαν να γελούν.

— Για ίδες, έλεγαν, κ' ή γρηά θέλει χορό !...

Ατή διωσε άρχισε να χορεύη και να τραγουδά, άδιάφορη για τά γέλια και τά περάγματα.

Γιά πηδάτε παλληκάρια,
για χορεύτε μαυρομάτες,
ως που νύβνη τό φεγγάρι,
τά κακίδια στο κεφάλι,
τά παιδιά στην άμαργάλη
κ' από δώ πάνς κ' οι άλλοι !

Οι χωριανοί της κατάλαβαν τήν άλληγορία του τραγουδιού και λίγο-λίγο δλοι έπαυσαν τίς οικογένειές τους και τραβήδωνταν από τό πανηγύρι, κ' άμαρμονόνησαν στα σπίτια τους, προτού νυχτώση.

Έτσι γλύτωσαν απ' τούς κουραρούς.

Μόνον τή γρηά πρόφτασαν και σκότωσαν αϊτοί για έκδικία.

Από τό περιστατικό αϊτό έχει ίσως τήν άρχή της και ή παροιμία :

« — Άπό δώ πάν' κ' οι άλλοι ! »

ΟΙ ΓΥΜΝΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Υπάρχουν στη γη 150 εκατομμύρια άνθρώπων, οι όποιοι δεν φορούν κανένα ρούχο και περιπατούν πάντοτε γυμνοί. Έπίσης υπάρχουν 200 εκατομμύρια άνθρώπων, οι όποιοι καλύπτουν έν μέρος τό σώμα των. Όλοι αϊτοί οι άνθρώποι δεν έχουν νόμιμες κατοικίες, αλλά ζούν μέσα στα άγρια δάση, μακριά από τούς πολιτισμένους.